

ANTONI POMAR

Poemes d'amors

per Manel Marí*

Et plus tard un Ange, entr'ouvrant les portes...

Ch. Baudelaire *La mort des amants*

*...t'he tingut un amor de somni, de desig,
d'inconstància, d'oblit, de violència,
de repòs, de rialles, un amor.*

M. Villangómez Llobet

Com que he deixat les mans solcant fotografies,
malmaridant els dits amb la fredor dels llavis
d'un bes en blanc i negre, com que he llençat els ulls
un xic més al darrere per esbrinar l'hivern,
sóc conscientment conscient d'aquest dolor que duc,
estreta la memòria, la pell intencionada
i actitud descoberta de no perdre't de vista.

Com que he cercat la mar d'onades als llençols
amb les estries blanques d'un buit que no es conforma,
conec l'oblit de prop i és el mateix:
sobtadament saber que encara dorms aquí.

AMOR POTSER DINÀMIC

He estimat el pit suau i la bardissa fresca
del teu ventre, he fiblat el brostam tardorenc,
trencadís dels teus llavis i ens hem quedat enrere,
ens hem desconegut i trobat a faltar.

Ja no recordo el nom d'aquell amor al marge
despentinant el cos i acaronent carícies
mentre ens deixava caure, mentre ens tornava a l'aire
per despullar de brisa el gep flonjo dels abismes.

No he perdut la intenció, l'actitud d'estimar-te
de tant en tant amb mots que a cops em
[semblen falsos.

...

Clivella un crit la tarda.

L'escoltaves,
escoltaves el puny esmolat d'aquells dies
tot nafrant el capvespre per pregonar l'angúnia,
i miraves arreu, regiraves el coll,
recercaves la veu i el rostre que esclatava
en aquella desfeta que emparava l'aire,
i albiraves les ombres descobrint cementeris
on sagnants epitafis et parlaven de tu.
Clivella un crit la tarda. Fugirem altre cop?

*Van recobrant el gust de les dreceres
els nostres peus amargs...*

Joan Fuster

I si trobo descalç, mentre que als peus les nafres
s'acomoden i abranden per l'eix del camí,
quelcom com una estora que travessi el teu cos,
no voldré cloure els dies voltant la teua falda
tot i estimar-te el ventre com aquell on vaig nàixer.

...

Despullàvem plegats el passadís del gest
lliscant sobre la pell paraules despertant-se,
despertant-nos, despertes, obertes per obrir-nos
encara més els ulls no mirant al darrere,
recolzàvem sovint, esquena contra esquena,
tants vespres i episodis de frèvola memòria...

Com somrèiem negant la tremolor del pit
evitàvem miralls de recances properes,
i tanmateix

les darreres paraules foren breus testimonis
del dubte penetrant. Amb el seny sublevat,

* Manel Marí va obtenir l'accèssit del premi Baladre 1997 (IEE), per un aplec de poemes, dels quals n'oferim una tria. Rebé la Menció d'Honor de Poesia Jove (Alzira), i fou finalista del premi Charles Baudelaire 1997 (Barcelona). El 1999 ha guanyat el premi Miquel Àngel Riera (Palma).

tot mirall transparent, omplert per la boirassa
feixuga del matí, convidava la imatge
d'un bocí de tenebra despertant arreu nostre.

Mai no hem sabut mirar cap deix de claredat
que s'obris al davant del prec d'aquesta fosca,
coneixem els confins limitant les albaides:
hi apareixen els rostres difunts dels nostres somnis.

No tot és buit, no tot és pobre i nu,
no tot tancat, al marge, a part de tot,
hi ha tants moments on calen les mans juntes
per cloure els dits copsant tot el que queda,
tants versos d'en Salvat que encara no hem cregut...

8 D'AGOST, COBERT ENCARA

Estimo, francament, aquests dies ambigus
tot farcint de preguntes compensats escenaris,
estenent-se la boca, l'abraç, la mossegada
del bes que reuneix perfils d'incoherència,
estimo aquesta oberta semblança del contrast,
del marc indefinit, per definir dels llavis
del cel tou d'impressions, encara per omplir-se.
Dalt hi ha la remor d'aquest vent que vacil·la,
n'és el clam insinuant-se d'una tempesta verge.

...

D'allò que ens hem viscut tinc flonja la paraula,
tinc els dits i maneres d'un amant que amb costum
deixa caure pregàries per la pell coneguda
com si sempre estigués redescobrint-la.
Tanmateix hi ha l'esforç de cercar-nos als muscles
unes noves dreceres per saber-nos el coll
com aquell bell paratge tan verge de carícies
que es dignava a l'abraç del mos d'adolescència.

Als meus amics, companys
de desig i batalla.

Hem estremit la pell copsant del tacte l'ànsia,
copsant de l'aire el bleix, l'alè que identifica
el nostre cos com l'eina, de càlid, disposada
a fer del tret humit del tot una bandera.

Som del desig constant els escamots que viuen
arraconant el buit que al llit deixa la ullada
perquè ens sabem delers de noves primaveres,
que abracem la ginesta, la rosa, els gessamins
i el frec de la rosada, llençols que sí ens pertoquen.

Com una clara estora que enlloc sí sabrà dur-nos
sabem que el somni és l'àmbit que es digna als
[nostres passos,
caminem, passegem, divaguem pels paisatges
que no semblen morir de tant com els mirem,
no són les terres àrides, anèmiques que cauen
deixant fotografies com tèrbols testimonis,
ens amaguem del tedi que obliga a la bellesa
dessota un tel de glaç colpit a la rutina,
i som perquè vivim d'allò que ens alimenta:
l'amor, la carn, el seny, vivint qualsevol cosa
perquè ens hi val la pena de viure-hi tan a prop.

SOTA LA PLUJA

Sota el cotó sollat, sense esma, les genives
s'esllavissen cercant l'amortiment dels astres,
talment reviu l'allau de fer-nos tendres
amb el pas colpidor de la saliva.
Sapiguem-nos començar, no així l'eixorca
intenció de concloure on conclouen els membres,
quan s'obrin els llençols, passadissos de molsa,
trobarem tou el tacte de la terra que ens banya
i allà ens decidiran l'amor i la tempesta
camins per abrandar-se, per quedar-se potser.

Deixem-nos fer, la pluja ja en sap de les carícies
que sovint imitem sota un sostre tranquil.

...

Com veus l'amor no és tèbia militància
entre les mans eixutes i marcint-se
de paraules tancades temps enllà,
no el comerç d'ull per ull, llavi per llavi
ni actitud de mirar-se compartint
premeditadament dels límits d'aquests dies.

PREGUNTA RETÒRICA

Cobrir després l'amor amb una ullada tendra,
amb un tel de promeses de lligar-nos les mans
abans que no la resta de la pell desvestida,
amagar les genives quan et travesso el coll
amb paraules que couen a dins mateix de l'ànima
contemplant els silencis per a formar-ne part,
reservar-nos els dies per als dies que vénen
i els que venen després, i els altres, i més lluny,
fins cobrar la pensió de besades tranquil·les,
d'abraçades anèmiques, d'innocents comentaris,
vols dir,
entregar-nos pausats al vell braç de la mort?

...

Hem despullat el cor de nit i confidència...

Tot responent el vi com l'eina que ens colpeix
hem travessat la nit, apartant les paraules
a la riba dels llavis, a penes pronunciades
entre els gemecs que s'obren.
Les boques s'hi despengen
entre els somriures clars, vermells de tanta espenta
que a cops el pit enlaira, que ens subleva les galtes,
que ens hi crema per fora i per dins abranda l'aire.

No som els vincles fermes que delimita el tacte
quan el clatell s'inclina i el coll és past de mossos,
quan la suor rellisca per l'eix tibet dels muscles
i no es troba l'origen de tanta descendència.
No són experts els dits que pels cabells governen
i parlen en veu alta,
que estimen en veu alta, violents d'un greu idioma,
que ignoren les maneres, que tot ho descobreixen
llevat del brusc afany que ens fibla el seny de sobte,
només la pell és l'àmbit on conversem plegats
deixant caure l'amor enllà de la memòria.

